

N:r 32.

Tannvärken.

Jan Petter fick ondt i en tann häromkvällen
Han jämra, han sparka, han gnällde, han ba.
Han fick ingen ro, där han låg under fällen,
Ty tannvärk ä rysligt å svårt te å ha.
Dä rycker å dä rifver å dä ränner,
Dä kliar å dä värker å dä spänner.
Dä ä som hin håle flög in uti kroppen.
En tål ej sin nästa å inte sej själf.

När morgonen kom spände Petter för mätta
Å linda en schal rundt om hela sin knopp.
Å sen som en galning han flög opp i kärra
Å lät dä mot stan bära af i galopp.
Ty doktorn där han kunde Petter bota
Han skulle hela tann dra opp mä rota
Så att dä blef slut på den gräsliga smärtan,
Som pinade karlstackarn nästan ihjäl.

Snart nog han hos doktorn på stolen ses sitta
Med fastskrufvad skalle å skälfvande knän.

Å Pelle han gapa å doktorn han titta

Så att dä va hiskeligt rakt te å se'n.

Å Pelle sa: "Jag är bra nog te åra,

Å röttera på tännera ä svåra

Så smen ner i byn han får bryta och bänna

När han ur min käft ska en tann draga ut."

Men doktorn han sa: "Det har alls ingen fara,

För jag har en pojke, som kan hjälpa till.

Den där lilla tandstumpen ska vi nog klara

Om bara du sitter beskedlig och still".

Å doktorn drog i tanna så dä braka

Å Pelle satt i stoln och gnall och skaka

Å pojken hans höll uti hufvet på Pelle

Så att han ej skulle få slita sig lös.

Den pojken, den pojken, dä va allt en stygg'en.

Han hade en synål i näfven på lur.

Mä den stack han Pelle en bit nedom ryggen

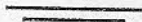
Mäsamma som tanna ur truten flög ur.

Å Pelle slet sig lös och gnugga fläcken

Å skrek mä tår i ögat: "Dä va näcken

Te tann att ha djupa, ja vådliga rötter,

Jag alri känt maken i hela min tid!"

VAR GLAD

KUPLETTER
BEVÄRINGSTRALLAR
VISOR OCH EPIGRAM

AF
RAGNAR ÅKERBLOM
(FRED)

Anders Nyman

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS
FÖRLAG · GÖTEBORG